

SAIRAUDEN KARMA

Pekka Ervastin esitelmä 29.1.1933

Kun ihminen on terve, kun hänen ruumiillinen organisminsa on terveessä tilassa, silloin hän – kuten jo viime kerralla olimme tilaisuudessa huomauttamaan – on niin sanoaksemme sielullisesti vapaa ruumiiseensa nähden. Hän ajattelee vapaasti. Aina puhummekin, että ajatus on vapaa ja lentää äärettömyyksiin. Hän ei tunne mitään vaivaa ajattelemisesta, hänen ajatuksensa ja mielikuvituksensa lentää vapaasti, ja myöskin hänen tunne-elämänsä tuntee olevansa vapaa. Hän voi tuntea, ilman että se vaikuttaa häiritsevästi hänen ruumiilliseen olemukseensa. Hän on sielullisesti kuin vapaa. Mutta myöskin tiedämme, että jos hän menee liian pitkälle tässä vapaudessaan, esimerkiksi ajattelee liian kiinteästi, liian paljon ja liian kauan jotakin asiaa, eikä ole muuten tottunut käyttämään aivojaan sillä tavalla, niin hänen aivoissaan syntyy häiriö, hänen päänsä tulee kipeäksi ja hän voi saada taudin aivoihinsa. Hän vetää niin paljon verta aivoihinsa, että ne eivät jaksa hyvin toimia, vaan uni pakenee ja muunlaisia häiriöitä voi tulla. Myöskin tiedämme, että jos ihminen äkillisesti tuntee voimakkaan tunteen, se voi silloin vaikuttaa kuin iskuna hänen ruumiiseensa. Hän voi ilostua yhtäkkiä, tai pelästyä, tulla surulliseksi jonkun tapauksen johdosta, että hän vaikka siinä hetkessä kuolee. Semmoista on tapahtunut. Sentähden huomaamme, että normaalin terveys myöskin vaatii, että ajatus- ja tunne-elämä ei ole liian pingoitettu. Mutta jos ihminen ei pingoita ajatuksiaan ja tunteitaan liiaksi, hän kyllä tuntee olevansa vapaa tässä organismissaan. Hän on sielullisesti vapaa ja kuin riippumaton ruumiistaan. Mutta nyt tiedämme taas, että jos

ruumis on sairas, silloin se heti vaikuttaa hänen sielulliseen elämäänsä, että sielullinen huomio kiintyy ruumiiseen. Silloin ihminen ei enää tunne tuota vaikutusta, vaan tuntee olevansa ruumiinsa vankina ja täytyy kohdistaa huomiotaan siihen. Ja millä tavalla se tapahtuu. Se tapahtuu kärsimyksen, kivun, tuskan tunteella. Sillä kun me katselemme tuota asiaa semmoisella silmällä, joka ottaa huomioon ihmisen sielullisen organisation, hänen sisäiset käyttövälineensä, niin huomaamme, että normaalitilassa fyysillinen- ja eetteriruumis ovat kuin yhtenä puolena hänessä, ja sitten taas astraali- ja mentaaliruumis. Astraaliruumis persoonallisen minän kanssa on toisena puolena hänen persoonallisuudessaan. Kun vallitsee harmonia niiden välillä, on ihminen terve. Mutta jos ruumis sairastuu, tapahtuu jotain muuta, joka osoittaa, että tasapaino näiden eri käyttövälineiden, ruumiiden välillä, ei ole terve. Sillä jos esimerkiksi ihminen polttaa sormensa, hän tuntee heti kipua, ja se merkitsee, että siihen sormeeseen juoksee eetteriruumiista, sen voimia. Siinähan tietysti ensin tapahtuu semmoinen pako, mutta sitten seuraa paluu takaisin suurella voimalla, vieden eetterivoimia enemmän kuin on tavallista. Ja se eetteri vetää astraali- eli tunnesubstanssia ja se antaa puolestaan tilaa minän eli mentaalisen substanssille, ja sitten tapahtuu heti sieltä aivan kuin sähköitys – tuosta mentaalista minästä – astraalisen olemuspuolen, tunteen kautta, ja eetteri-aivojen kautta fyysilliseen tajuntaan. Se tapahtuu aivan äkkiä, koko tämä ihmeellinen prosessi. Tämä on silloin semmoinen ulkonainen vamma ja sitä täytyy tavallisissa oloissa parantaa fyysillisesti. Jos jätämme haavan hoitamatta, niin ruumiimme kyllä koettaa parastaan ja parantaa vähitellen, mutta jos autamme fyysillisesti sitä fyysillisistä haavaa, parantuu se pikemmin. Mutta meidän on aina ymmärrettävä, että ruumis itse parantaa itsensä. Me voimme ainoastaan auttaa, esimerkiksi panemalla kääreitä

haavan ympärille. Mutta se on eetteri, elämänvoima, joka tekee työtä veren kanssa, ja joka saa uudestaan harmonian aikaan. Ja niin kauan kuin harmonia ei ole täydellinen, on siinä niin paljon astraalisubstanssia, että kärsimme – tunnemme kipua ja tuskaa. Jos esimerkiksi äkkiä kylmetymme ja saamme influenssan, tapahtuu luonnollinen prosessi kuume, jolla ajetaan fyysillinen häiriö, mikä on saatu aikaan, pois. Veri kiertää nopeammin, ja se merkitsee taas, että on enemmän eetterisubstanssia liikkeellä ruumiissa ja menee semmoiseen paikkaan. Se vetää mukaansa astraalisubstanssia ja saa kärsimystä aikaan. Sillä tavalla on liikettä kaiken aikaa, mutta me emme voi sanoa, että tajunta olisi siinä tai siinä kohtaa ruumistamme. Tiedemiehet selittävät, että sähköitys tulee aivoihin ja sitä kautta tajuntaan. Mutta substanssia on kyllä joka puolella ruumista, ja kun aivoihin on sähkötetty, menee se muualle. Mutta voimme kyllä ajatella, että ihminen ruumis olisi sellainen, että hän voisi olla tajuinen missä kohtaa tahansa. Hän esimerkiksi voisi olla tajuinen sormessaan, joka on palanut. Tajunta voisi asua siinä ja hän voisi asettaa sulun oman tajuntansa ja sormen tajunnan välille. Hänen ei tarvitse itse kärsiä ja tietää, sormen ainoastaan. Tämmöistä voisimme ajatella. Ja onhan semmoisia ihmisiä, jotka ovat ottaneet ruumiinsa sillä tavalla haltuunsa, että heillä on tajunta missä kohden tahansa ruumista, ja heidän huomionsa voi olla missä tahansa ja missä asiassa tahansa. Me voimme suggeroida itseämme esimerkiksi, että emme tunne kipuja. Me voimme esimerkiksi hammaskivussa olla konsentroituneita mihin asiaan tahansa, jota tahdomme ajatella. Me voimme ponnistella kyllä niin, mutta se ei käy niin luonnollisesti kuin joillakuilla ihmisillä. Jos esimerkiksi meidän käteemme on kerääntynyt virtsahappoa, sanomme, että siinä on reumatismi – sen tiedämme kolotuksesta. Sinne on mennyt eetterivoimia, jotka

koettavat sitä parantaa, ja ne vetävät astraali-, tunnesubstanssia itseensä, ja me kärsimme siitä. Ja sitten voi tapahtua niin, että tuossa taistelussa, jota käydään elämänvoiman ja fyysillisten esteiden välillä, se elämänvoima, jossa on meidän tunteemme, että tajuntamme väsyä ja se ei jaksaa taistella fyysillisiä virtsahappomolekyylejä vastaan. Silloin voi tapahtua niin, että käsi menee tunnottomaksi, muodottomaksi, me emme hallitse sitä, se jää liikkumattomaksi. Silloin se käsi ei tunne kuuluvansa meille enää. Jos se on halvaantunut, meillä ei ole enää mitään voimaa sen yli. Niin kauan kuin me tunnemme kipua jossain, hallitsemme niitä ruumiin jäseniä, mutta kun kipu on hävinnyt ja meidän jäsenemme halvaantunut, meillä ei ole valtaa sen yli. Silloin se on kuin kuollut. Mutta jos nyt katselemme maailmaa ympärillämme ja ajattelemme, minkälainen se on, silloin tiedämme, että se on liikkumaton ja muuttumaton. Me kuljemme Helsingin kaduilla ja katselemme kaikkea. Kaikki on samanlaista. Me emme voi sanoa Nikolain kirkolle: tule vastaan minua. Emme voi sanoa Kulmakoulun juhlasalille: laita niin, että minä voin astua vaan omasta kodistani sinne saliin. Nyt kun kätemme esimerkiksi on halvaantunut, on se muuttunut kuin ympäröiväksi maailmaksi, siksi maailmaksi, jota emme voi käskää. Ja tämä on semmoinen paralleli, joka opettaa ymmärtämään, kuinka meidän suhteemme on ympäröivään, että myöskin omaan ruumiiseemme. Analogia on olemassa. Tiedämme kyllä, että kaikki vanhat filosofit, ja oma järkemmekin, sanovat meille, että oikeastaan koko maailma, jonka ympärillämme näemme, se on meissä. Kuinka voisimme muuten ollenkaan tajuta sitä? Sehän on silläkin tavalla meissä – saamme tiedemiehiltämme kuulla, – että kuva tuosta maailmasta tulee meidän aivoihimme silmien kautta. Jos sitä kuvaa ei olisi, emme näkisi tätä maailmaa. Jos esimerkiksi tulisimme sokeiksi, emme tietäisi siitä mitään. Se kuva tulee

silmien kautta. Emme voi kieltää sitä – niinkuin vanhat filosofit sanovat, – että koko maailma on meissä. Tajunnallisestihan me aivankuin suljemme maailman itseemme ja tajuamme sen. Muuten emme voisi tajuntaa ollenkaan käsittää, sillä se eroaa sillä tavalla aineellisuudesta, että se ei ole minkään rajoittama, tajunta siinä on yhtenäinen. Jos sanomme aineellisuudesta, että sen idea on jaollinen, niin sanomme tajunnasta, että se on yksi ainoa. Ja sentähden, koska tajunta ei ole todellisuudessa kuin yksi ainoa, niin koko tajunta on siinä yhdessä ainoassa tajunnassa. Ja ihminenkin on sisimmältään yksi ainoa tajunta, mikä on maailmassa. Mutta koska koko tämä maailma on tajunnan ja muodon, eli hengen ja aineen muodostama, niin se tajunta tulee aineen rajoittamaksi, ja aine kahlehtii sitä, mutta se antaa hengen ilmetä. Mutta kun pidämme mielessä, että pohjimmaltaan on yksi ainoa tajunta, niin ymmärrämme, että koko maailma on 'minä' samalla tavalla kuin nimitämme ruumistamme minuudeksemme. Se on minä, nimitämme sitä minäksi, jonka kautta me tajuamme tässä maailmassa. Me huomaamme kohta, mistä se riippuu. Se riippuu siitä, että me olemme osanneet rakentaa siltoja tajunnan ja tämän muodon välille, ja se tärkein silta on esimerkiksi juuri se eetteri, joka välittää meidän tajuntakeskuksemme yhteyttä muodollisuuden kanssa. Kun kätemme halvaantuu, silloin se on muuttunut meille ulkomaailmaksi. Me emme hallitse sitä. Ja silloin sen näkymätön puoli on siinä, että juuri eetteri on poissa, tai se joutuu semmoiseen stabiilitilaan, että tunneruumiimme on myöskin vetäytynyt siitä. Siinä ei ole meidän astraalisubstanssiamme enää. Me kyllä tajuamme ajatuksillamme sen, vaikkemme hallitse, niinkuin maailma on ympärillämme, jota emme hallitse. Me emme hallitse ympäröivää maailmaa, koska meillä ei ole mitään siltaa sen kanssa. Mutta jos voisimme saada niitä sisäisiä käyttövälineitä ulottumaan

tähän maailmaan, hallitsisimme sitä ulkonaista maailmaa. – Ajattelen spiritistisiä mediumeja, joita on paljon tutkittu. Ajatelkaamme esimerkiksi italialaista mediumia Eusapia Palladinoa. Hän elää vieläkin; en muista, että hän olisi kuollut. Kun hän menee horrostilaan, keskitettyyn tilaan, silloin hän voi saada elottomia esineitä liikkumaan. Hän vaikuttaa elottomaan luontoon. Hän voi saada aikaan tuloksia tässä niin sanotussa elottomassa aineessa ympärillämme. Esimerkiksi semmoinen koe on tehty usein hänen kanssaan, että on asetettu ämpäri täynnä parafiinia tai savea pöydälle, ja istunnon ajaksi mediumi sidotaan niin kiinni, ettei hän voi liikkua. Hän tekee sitten äärettömän ponnistuksen, ja kun mennään katsomaan, niin siihen saveen on käden muoto muodostunut. Se on intressantti koe siitä, että tämä ranne on aina pienempi kuin käsi, ja nyt on käsi upotettu siksi syvälle saveen, että se ranne on muodostumassa, ja kun on kaadettu kipsiä, on se valmis kipsikäsi, joka on saatu aikaan tällä tavalla. Jos siis siihen saveen on painettu jälkiä, niin ne ovat semmoisia, joita ei ole voitu muuten tehdä. – Minulla oli nuoruudessani eräs tuttu rouva, jonka omaiset kertoivat, että kun hän oli nuori, hän liikutti kättään näin . . . ja vaikka suuri flyygeli kulki hänen perässään. Suuri kaappi tai suuret pöydät tulivat niin hänen perässään. Ja mikä oli ikävää, oli se, että hän ei yhtään hillinnyt voimaansa, että kaikki mööpelit rupesivat vaan tassimaan. – Muistammehan madame Blavatskyn elämäkerrasta, minkälainen mediumi hän oli nuorena tyttönä. Kun hän esimerkiksi kerran oli käynnillä venäläisen piispan Filaretin luona – hän oli ystävällinen vanha herrasmies, – tämä jutteli hänen kanssaan ja sanoi, että hän oli kuullut, että H. P. B:llä on ihmeellisiä voimia. ”Kyllähän minulla niitä on“, myönsi H. P. B. ”Katsokaa nyt herra piispa“, hän sanoi ja ojensi kätensä, ja toisella puolella oleva raskas nojatuli tuli kävellen

lattian yli. Piispan silmät menivät suuriksi ja hän, joka oli viisas ja vapaamielinen ihminen, sanoi: ”kyllä Jumala on antanut teille suuria lahjoja; kun käytätte niitä oikein, olette siunattu olento.“ H. P. B. oli silloin verrattain nuori ihminen, ehkä vähän päälle kaksikymmentä vuotta. — Kun semmoisia ihmisiä ajattelemme, huomaamme, että heillä on jonkunlainen silta, ja jos katselisimme tarkemmin, huomaisimme, että he voivat ulottaa eetterivoimansa niin, että se voi koskea tähän ympäröivään fyysilliseen maailmaan ja saada ilmiöitä aikaan. Voisimme ajatella, että jos siis aivan tällöisenä personallisenä olentona voisi ulottaa omaa eetterivoimaansa kylliksi kauas, voisi aivan hallita tätä näkyväistä maailmaa. Se olisi samassa suhteessa kuin fyysillinen ruumiimme. Mutta kun ei ole mitään voimaa, niin meillä ei ole mitään välitöntä vaikutusvaltaa elottomaan luontoon. — Olihan puhetta, että jos saamme haavan, täytyy meidän auttaa sitäkin fyysillisellä tavalla, muuten kestää paraneminen kauan, ja sitten voi myöskin tapahtua niin, että veremme voi juosta vaikka kuiviin ja kuolisimme. Mutta on ihmisiä, jotka hallitsevat niin paljon omia käyttövälineitään myöskin, että voivat parantaa sairaudet heti. Te tiedätte, että paitsi fakiireja Intiassa, kerrotaan Pohjois-Afrikan [- -] sta, jotka ovat muhamettilaista laukoa, että he ovat harjoituksilla saaneet valtaa oman ruumiinsa ylitse. Niitähän kävi täällä Suomessakin antamassa esityksiä, ja heitä sai haavoittaa kuinka tahansa. Lääkärit saivat heitä pistää kuinka tahansa — he sahasivat itse puukolla vatsansakin halki. Ja silmänräpäyksessä kaikki oli ehjää taas. Ja se ei ollut näköhäiriötä, sentähden, että lääkärit itse pistivät stiletin ihon läpi. Yleensä oltiin sitä mieltä, että nämä olivat oikeita asioita. Aina näkyi vain pieni naarmu. Se haava parani luonnollisella tavalla, vaikka se luonnon prosessi tapahtui silmänräpäyksessä. Kuitenkin näkyi, kuinka jäi semmoinen arpi. Siis muutamilla

ihmisillä voi olla tuommoinen valta oman ruumiinsa yli, joten näemme tämmöisestä esimerkistä, että meillä ihmisillä on edessämme semmoinen tulevaisuus, jolloin suhtaudumme toisella tavalla sekä omaan ruumiilliseen organisationiimme, että ympäröivään maailmaan. Silloin ei ole rajoja kehitysmahdollisuuksillemme. – Kun nyt katselemme tuommoista tapausta itsessämme, että kätemme on esimerkiksi halvaantunut, niin sisästäpäin silloin näemme, kuinka ne välisubstanssit, jotka välittävät yhteyttä tajunnan ja fyysillisen organismin välillä, ylläpitävät yhteyttä noiden kahden välillä, kuinka ne ovat miltei aivan poissa. Ei olisi paranemisen mahdollisuutta, jos ne olisivat aivan poissa. Nyt tiedämme, että voimakas magnetisoi- ja hieromalla tai silittämällä antaa paljon omaa praanaansa, tuossa kädessä rupeaa virtaamaan elämänvoima, jos siinä pienimmässäkään määrässä on jotain järeää. Siihen menee omaa astraalistakin substanssia, ja silloin käsi tulee takaisin. Kun nyt katselemme tuollaista halvaantunutta elintä minuuden kannalta, sisästäpäin, silloin näyttää meistä kuin se olisi tyhjiö, tyhjä paikka. Ja itse asiassa, jos me sillä samalla minuuden silmällä katselemme tätä fyysillistä maailmaa, näemme joka paikassa tyhjän paikan, missä täällä on joitain esineitä. Jos katselemme minuuden silmällä näitä kaikkia, ne ovat kaikki tyhjiä paikkoja. Myöskin niitä voisi verrata muuhun, sillä ne eivät ole niin tyhjiä kuin vacuum, joka merkitsee, ettei siinä ole mitään ilmaa. Jos emme voisi sanoa, että se on niin tyhjä kuin vacuum, niin se on kuitenkin kuin valokuvan negatiivi. Aina se, mikä on kompaktisempaa, tulee tyhjemmäksi, vaaleammaksi ja muuten saa pienen varjostuksen. – En voi tässä yhteydessä olla viittaamatta erääseen seikkaan, joka koskee meidän kuolemanjälkeistä elämää. Meidänhän ensin on suoritettava astraalinen tuonelatilamme ja vapauduttava kaikista niistä elementeistä itsessämme, jotka aiheuttavat kärsimyksiä.

Vapaudumme astraalisesta luonnostamme, joka on itsekäs, ja kaikista himoista, haluista, taipumuksista, jotka kuuluvat kuin alempaan persoonallisuuteemme. Vapaudumme kaikesta siitä astraalisessa tuonelassa, kiirastulessa ja käymme taivaallisten porttien läpi taivaaseen ja aloitamme kuin uutta elämää. Toisin sanoen aloitamme maallista elämää uudestaan, mutta ainoastaan hyvissä, loistavissa menneissä kohdissa. Kaikki, mikä on ollut meissä hyvää, saa toteutumisensa. Kun tulemme tähän taivaaseen, niin minuuden kannalta – vaikka korkeamman minän kannalta, sillä ihminen ei osaa sitä havaita tavallisena kuolevaisena – ja jos tietäjän silmä katselee niitä asioita, silloin aivan näyttää, että on niin, että kun ihminen kulkee taivaallisten porttien läpi taivaaseen, on kuin hän eläisi ensin semmoisena tajuntana vain jossain ympyrässä, kuin olisi hän perifeerinen olento. Hän on kuin jonkunlainen ympyräolento, joka katselee itseään, katselee entistä persoonallisuuttaan, muistelee vanhaa elämäänsä ja alkaa sitä elämää uudestaan lapsuudesta, ja alkaa sitä luoda uudestaan. Nyt kun katselemme tuommoista ihmistä ja huomaamme, että hänen tajuntansa on perifeerinen, niin samalla näemme, että siellä sisällä on hänen mennyt persoonallisuutensa, mutta tyhjänä paikkana, negatiivisina kuvina. Ja sitten näemme, kuinka hän alkaa sitä vanhaa persoonallisuutta rakentamaan. Hän ikäänkuin täyttää tuon tyhjiön. Ei hän itse tietenkään tunne sillä tavalla. Kun hän itse tulee taivaaseen, tuntuu hänestä, että hän syntyy kuin lapsena entiseen elämäänsä. Mutta hän on lapsena, kuten hän oli tietysti fyysillisellä tasolla edellisessä elämässä, viaton. Ei hän tiedä mitään pahasta, ja minkään pahan tuntemus ei tulekaan häneen. – Tässä fyysisessä maailmassa tulee pahan tuntemus. Hän vähitellen kasvaa tietoiseksi hyvästä ja pahasta ja hänen fyysillinen persoonallisuutensa syntyy. – Mutta täällä taivaassa hän myöskin syntyy lapsena, hän alkaa semmoista uutta

elämää, ja hänen ensimmäinen havaintonsa on, että hän on nyt kuin lapsi. Hänellä on vanhemmat, koti, ja kaikki kuin ennenkin, mutta kaikki on nyt vain hyvää. Ei minkäänlaisia pettymyksiä, surullista ja ikävää. Mitä ihminen on fyysillisessä elämässään lapsena kuvitellut mielessään, nuorena kuvitellut omasta elämästään ja itsestään, mitä hän tahtoi olla, tehdä, minkälainen hän itse olisi mielestään, niin tässä fyysillisessä elämässä olemme pettyneet aina. Emme ole osanneet jäädä puhtaiksi ja hyviksi, kuin olemme kuvitelleet, ja emme ole osanneet realisoida sitä unelmaamme. Mutta taivaallinen elämä on sitä, että aloitamme fyysisen elämämme uudestaan ja elämme vanhan elämän ainoastaan sen kaikissa hyvissä puolissa, mutta tuhat- ja miljoonakertaisena, sillä siinä kehitymme aivan ennen kuulumattomasti. Kaikki meissä menee ulospäin ja hyvä lähenee ja kehittyy. Se elämä taivaissa on erittäin suurenmoista ja sanoin kuvaamatonta. Jokainen ihminen sitä kokee. Ja kun objektiivisesti katselemme sieluja taivaissa, niin se tavallaan on niin, että he siinä tyhjässä paikassa omassa tajunnassaan rakentavat sen vanhan uudestaan. He kyllä koko ajan ovat tekemisissä toistensa kanssa. Ei ihminen ole kahlehdittu siihen omaan kosmokseensa. Hän on vuorovaikutuksessa muiden sielujen kanssa. Kaikki on yliluonnollisen todellista, mutta kuitenkin se todellisuus on vieläkin korkeamman todellisuuden kannalta relatiivista. Se on reaalista, mutta personallisuuden kannalta. Korkeampi personallisuus näkee sen läpi. Itse asiassa tämä taivaallinenkin olemus näyttää meille, kuinka meillä täytyy juuri olla näitä toisia näkymättömiä käyttövälineitä, jotta voisimme välittömästi vaikuttaa meitä ympäröivään maailmaan, sillä suurin osa tätä maailmaa tässä on liikkumattomassa muodossa. Ainoastaan mikäli olento on kehittyneempi, siinä määrin meillä on jonkinlaista vaikutusvaltaa ja mahdollisuutta saada maailma

liikkumaan ja tahtoamme tottelemaan. Me tervehdimme jotain ihmistä kadulla ja hän tulee luoksemme. Jos meillä on hyviä ystäviä, ei meidän tarvitse huutaakaan. Silmillämme katselemme ja vinkkaamme vaan, niin hän tulee. Meillä on vaikutusvaltaa ympäröivään maailmaan siinä määrin kuin se on tullut elolliseksi. Nyt täytyy tässä kohden huomauttaa eräästä seikasta. Tiedämme, että ihminen voi kehittää itsessään semmoista valtaa, että hän voi hypnotisoida toisia ihmisiä. Erikoisilla tempuilla hän saa toisen ihmisen sielun valtaansa. Tämä on kaameata ja oikea ihminen ei pyri siihen. Tahdon mainita siitä syystä sen, että meidän aikanamme ulkomailla ja meidänkin maassamme houkutellaan oppikursseihin, ilmoitetaan, että "ottakaa kursseja, niin saatte semmoisia voimia haltuunne, että voitte lumota toisia ihmisiä ja he kadottavat järkensä ja kaikkensa, että he seuraavat meitä kuin koirat". Tuommoista asetetaan ihmisten eteen meidän päivinäimme. Sanotaan, että "sillä ja sillä hinnalla saatte koko kurssin ja te voitte oppia hallitsemaan toisia ihmisiä ja tehdä afääriä. Te saatte minkä rikkaan tahansa antamaan tarvittavia rahamääriä." Ja moni ihminen tarttuu semmoiseen koukkuun. Noilla herrasmiehillä, jotka ilmoittavat kurssista, voi olla semmoisia keskustaloja, sihteeri ja kaikenmoisia laitoksia, jotka tehoavat ihmisiin. Nyt tuommoisissa opistoissa on jonkun verran hyvää ja totta. Se on hyvää, jos ihminen voi oppia konsentroimaan ajatuksiaan ja tahtoaan ja hallitsemaan itseään, pysymään rauhallisena. Mutta nurja puoli mitalissa on, että houkutellaan ihmisiä, joilla ei ole mitään näköaloja, semmoisilla houkutusilla, että "saatte valtaa ja rikkautta kuinka paljon tahansa". Että vedotaan heidän alempiin vaistoihinsa, se on hirmuisen paha. Ja kun ihminen tarttuu semmoiseen koukkuun, niin hän ymmärtämättään kasvattaa itseään semmoisten neuvojen mukaan ja tulee pikku harmaaksi – tai mustaksi maagikoksi.

Se on mustaa magiaa, jos tahdon valtaa toisen yli, käyttääkseni sitä. Ja tiedämme, että kaikenmoisia ihmisiä voi joutua hyvin pahoihin tilanteisiin ja väärille poluille, jos rupeavat tuommoista harjoittelemaan. Ja ohimennen, kun satuin näkemään tuommoisen prospektin, ajattelin, että sanon mielipiteeni tuommoisista asioista. Totuudenetsijän – varsinkin, joka osaa ajatella, – hänen pitää olla hyvin tarkkaa siitä, että mikään alempi motiivi ei saa houkutella. Hänen sisässään täytyy olla vain palvelemisen ja auttamisen halu. Hän kauhistuu jotain kuvaamatonta valtaa toisten yli. Semmoinen voi kunnianhimoista ihmistä houkutella, mutta hän ei tiedä, mitä hän voi valmistaa itselleen semmoisella. Se on vaarallista muuten, jos ei ihmisellä ole niin mahdoton tahto, että heittää Jumalankin pois mielestään ja tahtoo vain paha. Muuten hän valmistaa kuvaamattomia sieluntuskia ja helvettiä itselleen. Meillä ei ole oikeutta olla itsekkäitä maailmankaikkeuden kannalta. Me käymme vain rakkauden koulua. Mutta muodollisessa luonnossaan ihmisellä on taipumusta itsekkyyteen, mutta kun hän on tullut siksi pitkälle minä-tietoisuudessaan, että hän tahtoo valita itse hyvän ja pahan välillä, silloin hän valitsee hyvän – ehkä puoli prosenttia valitsee pahan – ja silloin hän kärsii, mitä hän on pahaan aikaan saanut. Hän ottaa mielellään karmansa kantaakseen. – Nyt tässä tulee silloin mieleen heti eräs sairaus, joka kyllä meidänkin ajanamme näkyy olevan suuri vitsaus, ja näkyy olevan aina muutamilla ihmisillä. Ei kuitenkaan se ole niin kovin monella ihmisellä. Se on niin kutsuttu syöpä. Se on hyvin vaikea ja tuskallinen tauti. Siihen ei ole keksitty mitään parannuskeinoja. Lääkärit eivät osaa sitä parantaa, vaan se tappaa. He koettavat vain lieventää sen taudin tuskia. Mikä on se tauti? Emme löydä syytä siihen tässä näkyväisessä elämässä. Alussahan me puhuimme, että jos olemme kylmettyneet esimerkiksi, emme tarvitse hakea syytä

edellisestä ruumistuksesta. Mutta jos on syöpä, jolla on merkillinen taipumus meidän organismissamme, silloin menemme taaksepäin ja koetamme tutkia, mistä se on aiheutunut, ja silloin joudumme siihen, että tuommoisella tuskallisella, ruumista kuluttavalla taudilla voi olla kahdenlaisetkin syyt. Mutta se on aina saanut alkunsa sillä tavalla, että kyseessä oleva ihmisolento jossain edellisessä inkarnatiossaan on käyttänyt valtaa väärin toisen ihmisen yli, esimerkiksi sillä tavalla, että hän on ollut kotityranni, tai sitten hän on ollut hallitsijana jossain valtakunnassa, ja hän on saattanut piinata toisia ihmisiä ja olla julma heille. Tällöinen voi aiheuttaa muunkinlaisia tauteja, mutta syövänkin syynä on se julmuus, jolla on kohdellut toisia ihmisiä, joiden yli on ollut valtaa. Se on yksi syy. Toinen syy syöpään on voinut olla sellainen, että ihminen on jossain ruumistuksessa – ja se voi mennä taaksepäin aina Atlantikseen saakka – harjoittanut sukupuolista magiaa. Se on myöskin ollut vallan väärinkäyttöä toisten ihmisten yli – toisen sukupuolen yli. Hänellä on ollut erikoinen charmi tai kyky lumota, herättää suloisia tunteita toisissa. Te tiedätte, mikä semmoinen charmi on, joka on ihmisillä nuorena, jos ihminen on silloin sitä kehittänyt niin pitkälle, että hän on tietoinen siitä, että hän koketeeraa ja kietoo tietoisesti toisia ja nauttii siitä, että toiset rakastuvat häneen, ja hän on kuitenkin julma heille. Taikka sitten hän on semmoinen, että hän suorastaan semmoisella charmin voimalla houkuttelee toisia osoittamaan hänelle suosiota sukupuolisessa merkityksessä. Hän on toisin sanoen don Juan, joka taittaa toisen kukan toisen perästä ja nauttii ja hankkii itselleen kaikenmoisia sukupuolisia nautintoja – ja juuri sillä sisäisellä voimallaan. Ei hän lankea polvilleen ja rukoile rehellisesti, että ”rakasta minua“. Silloinhan toisen ei ole vaikea ollenkaan ottaa asiaa humoristiselta kannalta. Silloin nainenkin säilyttää malttinsa ja

nauraa. Mutta tässä on kysymyksessä semmoinen charmi, joka sisäisenä mielennostatuksena panee tytön mielikuvituksen liikkeelle ja vaikuttaa ajatuksillaan, että tyttö jonkun ajan perästä on kuin kypsä hedelmä, joka putoaa. Atlantiksella se oli tavallista. Siinä käytettiin paljon kaikenmoisia seremonioita. Ja vieläkin on käytetty noitajuomia ja kaikenmoisia semmoisia. Kun harjoittaa semmoista sukupuolista magiaa, niinkuin yksi ja toinen on voinut ennen, kaukaisia aikoja sitten, harjoittaa, niin sen karma tulee semmoiseen saavutukseen, että se tulee syöpätaudiksi ruumiiseen. Silloin kyseessäoleva ihminen on voinut jo kasvaa pois kaikesta tuommoisesta, mutta hänellä on sovittamaton karma ja hän on saanut syöpätaudin, ja kuta kehittyneempi hän on henkisesti, sitä paremmin hän voi huomata, että tämä on karmaa jostain merkillisestä, mitä hän on ennen tehnyt. Mutta ymmärtämätön ihminen kantaa kärsimystä ja tuskaa ja ihmettelee. Hänellä ei ole jälkikaikua mistään sukupuolimagiasta, mitä hän on ennen harjoittanut, jossa on syy syöpään. Näitä asioita ei ole kovin paljon tutkittu. Voidaanhan niistä kyllä tietää paljon enemmän, kuin me tavalliset ihmiset olemme voineet saada tietoon tai kuuloon. – Otanpa toisen taudin, yhden taudin, joka on kokolailla tavallinen. Olen itse kuullut ja nähnyt paljon. Se on sokeritauti. Te tiedätte, että se on sitä tautia, että ihminen ei voi pitää sokeria ruumiissaan, vaan se vuotaa ruumiista ulos. Ja sokerihan on välttämätön meille. Meillä täytyy olla veressämme sokeria. Sydän ja koko organismi tarvitsee sitä. Jos sitä vuotaa organismista ulos, ihminen tulee heikoksi. Hän elää ja kituu vuosikausia ja tulee huonommaksi ja huonommaksi, jos ei osaa sitä parantaa. Nykyään on kyllä keksitty vastakeinoja. Kun ihmisellä on taipumusta tämmöiseen sokeritautiin, on hänellä siinä rauhassa jotain vikaa. Se ei eritä aineita, niin että ne osaisivat ottaa sokeria. Siinä on heikkoutta. Ja me kysymme:

mistä se on oikein saanut alkunsa ja syntynyt, tuo tauti? – Ja kun mennään taaksepäin ja tutkitaan, niin huomataan, että se on ihmeellinen tuo analogia, mikä siinä tulee näkyviin. Sokeri ei pysy, mutta sentähden, että ihminen on ennen ollut liian katkera. Ja katkera on sokerin vastakohta maun puolesta. Ihminen on sielussaan tullut katkeraksi. Ja minkätähden hän on tullut katkeraksi? Sentähden, että hän on tehnyt vaikeita kokemuksia, pettynyt. Hän on tullut katkeraksi, ja jos hän ei ole osannut kasvattaa itseään siitä pois, vaan se on saanut jäädä hänen sieluunsa, ei sen tarvitse tulla katkeruutena ilmi seuraavassa ruumistuksessa. Hänen karmansa on sallinut hänen kasvaa iloiseksi ja tyytyväiseksi ja rauhalliseksi, mutta vanha katkeruus on jäänyt ja uppoutunut alaspäin tunneruumiista eetteriruumiiseen, ja siemenenä eetteriruumissa vaikuttanut fyysilliseen ruumiiseen, ja hän on syntymässään saanut ruumiin, joka on heikko määrätysssä kohdassa. Sitten se vanha katkeruus puhkesi sokeritautina siinä elämässä, missä hän nyt eli. – Nämä esimerkit jo näyttävät, mikä läheinen yhteys on olemassa ihmisellä sielun ja ruumiin välillä. Sielumme ei nyt vaikuta joka kohdassa välittömästi ruumiiseemme, mutta se vaikuttaa hitaasti, niinkuin sanotaan jossain runossa, että Jumalan myllyt jauhavat hitaasti, mutta varmasti. Ja sentähden se jauhaminen saa valmiit tulokset jossain seuraavassa ruumistuksessa. Mutta tästä me näemme, ja muistamme, että meillä oli näiden asioiden yhteydessä puhetta siitä, että ihminen on valo-olento aineellisesti ja rakkausolento henkisesti. Jos emme tahdo alistua tuskiin ja kärsimyksiin j.n.e., täytyisi meidän oppia kasvattamaan itseämme siihen, mitä sisimmässämme olemme, nimittäin valo-, ja rakkausolentoiksi. Se on ainoa tapa päästä kaikesta pahasta, kärsimyksestä, tuskista j.n.e. Me emme saa olla itsekkäitä, meidän täytyy oppia kulkemaan mestarin jälkiä.

Pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Karma ja sairaudet*, 1947.